

รายงานสถานการณ์สังคมไทย 2007

คนรุ่นใหม่กับการพัฒนา

บทสรุปผู้บริหาร

ในฐานะที่พวกเขาจะกลายเป็นคนทำงาน พ่อแม่และพลเมืองของประเทศรุ่นต่อไป เยาวชนคนหนุ่มสาวชาวไทยจึงนับว่าเป็นอนาคตของประเทศอย่างแท้จริง¹ ช่วงที่พวกเขายังเป็นเยาวชนอยู่นี้ คือช่วงที่เยาวชนเริ่มที่จะพัฒนาบุคลิกภาพ นิสัย วิธีการดำรงชีวิต และทักษะต่าง ๆ ช่วงเวลาดังกล่าวนี้เอง ซึ่งถือว่าเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดที่การลงทุนทางด้านการศึกษาและด้านสุขภาพก่อนหน้านี้อาจจะเริ่มผลิตดอกออกผล ดังนั้น การผ่านช่วงเวลานี้ไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่จึงเป็นการเดินทางที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับเยาวชนแต่ละคน เพราะการเกิดข้อผิดพลาดขึ้นแล้วละก็ ผลเสียก็จะเกิดขึ้นต่อตัวเยาวชนเองในระยะยาว และเป็นผลเสียซึ่งภาครัฐอาจต้องใช้งบประมาณจำนวนมากเพื่อแก้ไขในภายหลัง เพื่อให้เยาวชนเหล่านี้ได้รับการศึกษาที่เหมาะสม มีสุขอนามัยที่สมบูรณ์ เป็นคนทำงานและพลเมืองที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งเป็นพ่อแม่ที่ดีของเยาวชนรุ่นต่อไปด้วย เราจึงจำเป็นที่จะต้องให้เขาเหล่านี้เป็นศูนย์กลางของยุทธศาสตร์การพัฒนา ในประเทศไทยนั้น เรื่องนี้นับว่าเป็นเรื่องจำเป็นและเร่งด่วนมากสืบเนื่องจากการที่สภาพสังคมและเศรษฐกิจของไทยได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ทำให้เยาวชนไทยมีทางเลือกมากขึ้นกว่าเดิม และเป็นทางเลือกที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงซึ่งไม่เคยมีมาก่อน รวมทั้งอาจส่งผลกระทบต่อพัฒนาการของพวกเขาได้

ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของประเทศไทยในปัจจุบันชี้ให้เห็นความสำคัญของเยาวชนและความเร่งด่วนในการแก้ปัญหาการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ณ ปัจจุบันนี้ อัตราส่วนประชากรที่เป็นเยาวชนต่อประชากรโดยรวมได้ลดลงอย่างต่อเนื่องหลังจากที่ขึ้นไปสูงสุดที่ร้อยละ 22 ในช่วงปี 1990 อันเป็น

¹ รัฐบาลของประเทศต่าง ๆ และองค์กรระหว่างประเทศหลายแห่งใช้ช่วงอายุที่แตกต่างกันในการจำกัดความคำว่า “เยาวชน” และ “คนหนุ่มสาว” ยกตัวอย่างเช่น รายงานการพัฒนาโลก ฉบับปี 2007 ใช้ช่วงอายุ 12-24 ปี ในขณะที่ที่ประชุมใหญ่สหประชาชาติกำหนดให้เยาวชนคือผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 15-24 ปี นโยบายระดับชาติด้านเยาวชนของประเทศไทยหมายถึงเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี เพื่อวัตถุประสงค์ของการศึกษานี้ คำว่า “เยาวชน” ได้รับการจำกัดความว่าเป็นผู้ที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี (เว้นแต่จะระบุเป็นอย่างอื่น) ในประเทศไทย การตัดสินใจว่าจะเรียนต่อหรือหางานทำแทนหรือไม่ เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่อยู่ในช่วงระหว่าง 15-24 ปีมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งนับตั้งแต่ที่พระราชบัญญัติว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (1999) ได้ขยายการศึกษาภาคบังคับเป็น 9 ปี และการผ่านพระราชบัญญัติการคุ้มครองแรงงานฉบับปีพ.ศ. 2541 (1998) ซึ่งเพิ่มอายุขั้นต่ำของแรงงานจาก 13 ปีมาเป็น 15 ปีในปี พ.ศ. 2541

สาเหตุมาจากการแต่งงานช้ากว่าที่เคยและอัตราการเจริญพันธุ์ลดลง ล่าสุดได้มีการประเมินว่า อัตราส่วนของเยาวชนต่อประชากรทั้งหมดในปี 2050 นั้น จะอยู่ที่ร้อยละ 11.7 แนวโน้มนี้ชี้ให้เห็นว่าแรงงานคนหนุ่มสาวที่ประเทศไทยเคยใช้เป็นกลไกหนึ่งสำหรับผลักดันการขยายตัวของเศรษฐกิจในอดีตนั้นจะลดลงอย่างฮวบฮาบในอนาคต ดังนั้น เพื่อรักษาระดับการเติบโตและความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยจึงจำเป็นที่จะต้องหันไปเน้นการเพิ่มพูนความสามารถของคนหนุ่มสาวที่มีอยู่ และเพิ่มโอกาสในการสร้างผลผลิตให้แก่พวกเขา นอกจากนี้ รัฐบาลไทยยังจำเป็นที่จะต้องช่วยเหลือให้คนหนุ่มสาวของประเทศหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงต่าง ๆ ตลอดจนให้โอกาสคนที่ต้องประสบกับความล้มเหลวในชีวิตอันมีสาเหตุมาจากการกระทำที่ผิดพลาดของตนได้เริ่มต้นใหม่อีกครั้ง

รายงานสถานการณ์สังคมไทยฉบับนี้ ได้ให้ภาพรวมเกี่ยวกับปัญหาและประเด็นท้าทายต่าง ๆ ที่เยาวชนไทยต้องเผชิญหน้าในขณะนี้ พร้อมทั้งระบุปัจจัยที่ทำให้คนเหล่านั้นตกอยู่ในภาวะเสี่ยง ตลอดจนนำเสนอทิศทางนโยบายที่เป็นไปได้ในอนาคต รายงานฉบับนี้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงสำคัญ ๆ ในชีวิตของเยาวชน 3 ช่วง โดยใช้แบบจำลองการพัฒนาเยาวชนที่รายงานการพัฒนาโลก ฉบับปี 2007 ได้นำเสนอไว้ แบบจำลองดังกล่าวช่วยให้เกิดความเข้าใจในปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการพัฒนาเยาวชน และการที่ปัจจัยเหล่านั้นส่งผลกระทบต่อเยาวชนในช่วงการเปลี่ยนแปลงสำคัญ ๆ ในชีวิต 3 ช่วง ซึ่งได้แก่ การเติบโตด้วยสุขอนามัยที่สมบูรณ์ การเรียนรู้เพื่อการทำงานและการดำรงชีวิต และการก้าวเข้าสู่วัยทำงาน ในแบบจำลองนี้ บทบาทของนโยบายสาธารณะคือการช่วยให้เยาวชนก้าวเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ได้อย่างราบรื่น โดยการเพิ่มพูนโอกาสให้เยาวชน เสริมสร้างประสิทธิภาพของพวกเขา และให้โอกาสเยาวชนที่ผิดพลาดไปแล้วได้เริ่มต้นใหม่ เพื่อที่พวกเขาจะสามารถเอาชนะปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ได้ ทั้งหมดนี้เป็นช่องทางนโยบายเยาวชน 3 ด้านที่นำมาใช้ประเมินผลนโยบายหลักที่มีความสำคัญในลำดับแรก ๆ ทั้งทั้งรายงานฉบับนี้

การเติบโตด้วยสุขอนามัยที่สมบูรณ์

ค่านิยม วัฒนธรรม และพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลสมัย รวมถึงสถานการณ์ด้านสาธารณสุขที่เปลี่ยนไปของประเทศ ก่อให้เกิดความท้าทายใหม่ ๆ ต่อภาวะสุขอนามัยของเยาวชน ปัจจุบันนี้ อุบัติเหตุทางถนน และเอชไอวี/เอดส์กลายเป็นสาเหตุสำคัญของการเสียชีวิตในหมู่เยาวชน ในขณะที่โรคเรื้อรังอันเป็นผลมาจากพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพได้กลายเป็นสาเหตุใหญ่ของการเสียชีวิตในหมู่ผู้ใหญ่ หลักฐานได้ชี้ให้เห็นว่าเยาวชนไทยนั้นมีการสูบบุหรี่ ดื่มสุรา และใช้ยาเสพติดเพิ่มขึ้น

มากในไม่กี่ปีที่ผ่านมา นอกจากนี้ เด็กไทยจำนวนค่อนข้างมากยังมีพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดโรค และอายุของเยาวชนไทยที่เริ่มประกอบพฤติกรรมเสี่ยงเหล่านั้นก็น้อยกว่าที่เคยเป็นในอดีต ส่งผลให้มีการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควรเพิ่มขึ้น

การส่งเสริมให้เยาวชนหันมาใส่ใจต่อสุขอนามัยของตนเอง และลดพฤติกรรมเสี่ยงในการดำเนินชีวิต ตั้งแต่เนิ่น ๆ นั้น มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในแก้ปัญหาการสูญเสียทรัพยากรมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพ และลดค่าใช้จ่ายการให้บริการสุขภาพที่จะเพิ่มขึ้นในอนาคต ตามแนวทางของแบบจำลองว่าด้วยการพัฒนาเยาวชนทั้ง 3 ด้านดังที่กล่าวไปแล้วข้างต้น รายงานฉบับนี้จึงได้เน้นถึงความจำเป็นในการเสริมสร้างสุขภาพของเยาวชนในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

การเพิ่มโอกาส – หมายถึงการเสริมสร้างสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการที่คนหนุ่มสาวจะประกอบพฤติกรรมที่ดีต่อสุขภาพ อีกทั้งทำให้ค่าใช้จ่ายในการประกอบพฤติกรรมเสี่ยงนั้นสูงขึ้น และจำกัดโอกาสที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงเหล่านั้นไปด้วยในตัว นโยบายที่จะช่วยเพิ่มพูนโอกาสให้เยาวชนสามารถตัดสินใจประกอบพฤติกรรมที่เป็นผลดีต่อสุขภาพนั้นก็ ได้แก่ การห้ามโฆษณาบุหรี่และสุราของมีนเมา การกำหนดอายุขั้นต่ำของเยาวชนที่จะบริโภคสิ่งที่เป็นผลเสียต่อสุขภาพเหล่านั้น รวมทั้งการควบคุมมิให้มีการบริโภคสิ่งเหล่านั้นในที่สาธารณะ นอกจากนี้แล้ว รัฐก็จำเป็นที่จะต้องหาวิธีการที่จะทำให้การประกอบพฤติกรรมที่มีผลดีต่อตัวเยาวชนเองนั้นทำได้ง่ายขึ้น เช่น แจกจ่ายถุงยางอนามัยให้เงินอุดหนุนและดำเนินนโยบายด้านภาษีที่จะทำให้ค่าใช้จ่ายของทางเลือกที่ดีต่อสุขภาพนั้นถูกลงหรือทำให้ค่าใช้จ่ายของพฤติกรรมเสี่ยงนั้นสูงขึ้น หลักฐานในประเทศที่มีรายได้สูงและรายได้ปานกลางได้แสดงให้เห็นแล้วว่า การทำให้ผลิตภัณฑ์ยาสูบต่าง ๆ มีราคาแพงขึ้นผ่านมาตรการภาษีนั้น จะช่วยลดอุปสงค์ได้อย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่เยาวชนและคนยากจน

การเสริมสร้างประสิทธิภาพของคนหนุ่มสาว – คือการเพิ่มความรู้ความเข้าใจให้คนหนุ่มสาวสามารถใช้วิจารณญาณของตนเองและความรู้ที่ได้ในการเลือกสิ่งที่ดีให้แกชีวิต รวมทั้งเพิ่มพูนทักษะของพวกเขาในการต่อรองกับผู้อื่นเพื่อให้ตนเองปลอดภัยจากพฤติกรรมเสี่ยง ในประเทศไทยนั้นมีการคาดการณ์กันว่า คนหนุ่มสาวจำนวนมากถึงร้อยละ 95 ของประชากรที่เป็นเยาวชนโดยรวม ยังไม่ได้รับข้อมูลที่จำเป็นเกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากเชื้อเอชไอวี/เอดส์ หรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบริการสาธารณสุขเพื่อป้องกันโรคเอดส์อย่างเพียงพอ กลไกหรือโปรแกรมที่จะเข้าถึงคนหนุ่มสาวเหล่านี้อาจรวมถึงโครงการที่ออกแบบมาให้เหมาะกับโรงเรียน การให้เยาวชนเป็นผู้ให้ความรู้และสร้างแรงจูงใจในหมู่เยาวชน

ด้วยกันเอง และโครงการที่ดำเนินการผ่านสื่อ นอกจากนี้แล้ว เราก็จำเป็นที่จะต้องมีการรณรงค์ที่ทันสมัยโดยใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ ใช้ผู้มีชื่อเสียงในสังคมเป็นกระบอกเสียง และสนับสนุนการจัดกิจกรรมของเยาวชนต่าง ๆ ที่จะเป็นเวทีในการสื่อสารระหว่างเยาวชนด้วยกันเอง ซึ่งโครงการเหล่านี้ควรจะครบวงจรและมีครอบคลุมความเสี่ยงหลาย ๆ รูปแบบ เนื่องจากพฤติกรรมเสี่ยงส่วนใหญ่มักจะมีส่วนเกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน และจำเป็นที่จะต้องใช้เครื่องมือหลาย ๆ ชนิดในการเข้าถึงคนหนุ่มสาวเหล่านี้

การให้โอกาสเยาวชนได้แก้ตัวใหม่ – สำหรับคนหนุ่มสาวที่ต้องเผชิญกับความล้มเหลวอันสืบเนื่องมาจากการกระทำที่ผิดพลาดของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการกระทำที่มีผลต่อสุขภาพ หรือเป็นการกระทำที่ไม่ได้รับการกระตุ้นโดยสภาพแวดล้อม คนเหล่านี้ต้องการการรักษาและการฟื้นฟูที่ไม่ทำให้เขารู้สึกแย่ไปกว่าที่เป็น เยาวชนที่เราได้พูดคุยด้วยในระหว่างการจัดทำรายงานฉบับนี้ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการรักษาด้วยยาและบริการฟื้นฟูต่าง ๆ ที่ให้บริการบนพื้นฐานของความสมัครใจ ซึ่งจำเป็นที่จะต้องมีความควบคู่ไปกับการติดตามผล นอกจากนี้ บริการทางด้านสาธารณสุขเพื่อรักษาโรคติดต่อทางเพศก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน

การเรียนรู้เพื่อการทำงานและการดำรงชีวิต

แม้ว่าประเทศไทยจะประสบความสำเร็จเป็นอย่างมากในการขยายการศึกษาขั้นประถมและมัธยมต้นในช่วงไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมา ถึงกระนั้น ปัญหาและความท้าทายทางการศึกษาต่าง ๆ ก็ยังไม่หมดไปเสียทีเดียว ดูเหมือนว่าระบบการศึกษาของประเทศไทยไม่ได้ผลิตบัณฑิตที่มีคุณสมบัติมากพอที่จะตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงานที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วได้ ปัญหาหนึ่งที่รัฐต้องเผชิญก็คือ ทำอย่างไรจึงจะกระตุ้นให้เยาวชนเข้ารับการศึกษอย่างต่อเนื่อง แทนที่จะออกจากโรงเรียนหลังจากจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเท่านั้น ทั้งนี้ อัตราการศึกษาต่อในระดับมัธยมปลายของประเทศไทยยังคงต่ำมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระบบอาชีวศึกษา คุณภาพของการศึกษาระดับมัธยม และการกระจายการศึกษาระดับมัธยมให้ทั่วถึง รวมทั้งประสิทธิภาพในการใช้จ่ายงบประมาณทางการศึกษาของรัฐ และการให้โอกาสครั้งที่สองแก่เด็ก ๆ ที่ต้องออกจากโรงเรียนก่อนเวลาถือเป็นสิ่งสำคัญที่รัฐจำเป็นที่จะต้องแก้ไข รัฐบาลควรพิจารณาการเข้าแทรกแซงในด้านต่อไปนี้ เพื่อส่งเสริมให้เยาวชนมีทักษะและความรู้ที่จำเป็น อันจะเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้พวกเขากลายเป็นแรงงานที่มีประสิทธิภาพ และเป็นพ่อแม่ตลอดจนพลเมืองที่ดีของสังคม

การเพิ่มโอกาส – ปรับปรุงคุณภาพของการศึกษาและการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับสถานะเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนไป เพื่อเตรียมหนุ่มสาวเหล่านี้ให้สามารถตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงานได้เมื่อเขาจบออกมาทำงาน ความพยายามของภาครัฐในไม่กี่ปีที่ผ่านมาที่จะปรับปรุงคุณภาพการศึกษาระดับมัธยมเพื่อเตรียมเยาวชนสำหรับการเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษานั้น จำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงให้แข็งแกร่งขึ้น ในการประเมินระหว่างประเทศนั้น เด็กไทยเป็นจำนวนน้อยที่ได้คะแนนทางด้านคณิตศาสตร์หรือการอ่านในระดับสูง ในขณะที่ส่วนใหญ่ทำคะแนนได้ในระดับพื้นฐานหรือต่ำกว่าในวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และความสามารถทางภาษา

การส่งเสริมประสิทธิภาพของคนหนุ่มสาว – หมายถึง การแก้ปัญหาข้อจำกัดทางการเงินเพื่อให้คนหนุ่มสาวสามารถเข้าเรียนต่อในระดับมัธยมหรือสูงกว่า ต้นทุนในการศึกษา ทั้งที่เกิดขึ้นจากการส่งบุตรหลานเข้ารับการศึกษาระดับสูง และที่เกิดจากการเสียโอกาสเนื่องจากไม่สามารถใช้แรงงานของบุตรหลานได้นั้น เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้พ่อแม่ชาวไทยไม่ต้องการส่งลูกหลานเข้าโรงเรียนต่อหลังจากจบการศึกษาก่อนบังคับ ด้วยเหตุนี้เอง รัฐจำเป็นต้องจัดหาโครงการเงินกู้เพื่อการศึกษาแก่นักเรียนในหลาย ๆ รูปแบบ เพื่อสนองตามความต้องการของแต่ละครอบครัวที่แตกต่างกันไป รวมทั้งทดสอบโครงการดังกล่าวเพื่อให้มั่นใจว่าโครงการเหล่านั้นจะมีส่วนช่วยให้เด็ก ๆ ได้เข้ารับการศึกษอย่างต่อเนื่องตามเป้าหมาย ไม่ว่าพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจของตนจะเป็นอย่างไร

การให้โอกาสเยาวชนได้แก้ตัวใหม่ – ให้โอกาสเยาวชนที่ต้องออกจากโรงเรียนกลางคันเพราะครอบครัวมีฐานะยากจนสามารถกลับเข้ามาในระบบการศึกษาได้อีก การศึกษานอกโรงเรียนมีศักยภาพมากในการเป็นทางเลือกที่สองของเยาวชนในเรื่องนี้ เนื่องจากคุณลักษณะของระบบที่ยืดหยุ่น

การก้าวเข้าสู่วัยทำงาน

การก้าวออกจากชีวิตนักเรียนเข้าสู่วัยทำงานให้ได้อย่างราบรื่นนั้น เป็นสิ่งที่ท้าทายความสามารถของเยาวชนจำนวนมากในประเทศไทย แม้ว่าในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา การใช้แรงงานเด็กจะลดลงแล้วก็ตาม แต่เยาวชนหลายต่อหลายคนยังคงต้องออกจากโรงเรียนกลางคันและเริ่มทำงานตั้งแต่อายุยังน้อย ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการผลิตและรายได้ของเขาเองในอนาคต ในขณะที่เดียวกัน เยาวชนที่มีการศึกษาในระดับที่สูงกว่ากลับประสบกับปัญหาในการหางานในธุรกิจหรืออุตสาหกรรม

และอาชีพที่ต้องอาศัยทักษะสูง เพราะคนไม่มีคุณสมบัติที่นายจ้างต้องการ ดังนั้น ประเทศไทยจึงจำเป็นต้องเน้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และเน้นหนักที่นวัตกรรมรวมถึงการพัฒนาทักษะและความสามารถของบุคลากรทางเทคโนโลยี

แนวนโยบายหลัก ๆ ที่จะช่วยให้เยาวชนประสบความสำเร็จในการเข้าสู่ตลาดแรงงาน จะรวมถึงแนวทางต่อไปนี้

การเพิ่มโอกาส – สร้างโอกาสในการจ้างงานแก่เยาวชนให้มากกว่าเดิม มาตรการในเรื่องนี้อาจรวมถึงการจัดปัญหาแรงงานเด็ก ผ่านกลไกที่ได้รับการผลักดันโดยอุปสงค์ (demand-driven mechanisms) เช่น โครงการโอนเงินโดยมีเงื่อนไข (Conditional Cash Transfer Program) ซึ่งจะสร้างแรงจูงใจทางการเงินให้ครัวเรือนที่ยากจนให้ส่งบุตรหลานไปโรงเรียนได้อย่างต่อเนื่อง การปรับปรุงระบบข้อมูลของตลาดแรงงาน การให้ข้อมูลที่ทันต่อสถานการณ์ของตลาดแรงงานเพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างอุปทานและอุปสงค์ด้านแรงงาน การส่งเสริมโอกาสในการทำงานนอกโรงเรียนในชนบท การช่วยให้แรงงานย้ายถิ่นที่ยังเป็นเยาวชนอยู่สามารถหลบล้อมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของสังคมใหม่ได้ และการเสริมสร้างโอกาสในการเป็นเจ้าของธุรกิจให้แก่เยาวชนด้วยการจัดหาแหล่งเงินทุนและให้การสนับสนุนในด้านที่เกี่ยวข้อง

การส่งเสริมประสิทธิภาพของคนหนุ่มสาว – ได้แก่ การปรับปรุงความสามารถของเยาวชนในการตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงาน ในกรณีนี้ โรงเรียนจำเป็นต้องเป็นตัวเชื่อมระหว่างการศึกษาและการจ้างงาน และเพื่อให้เยาวชนสามารถเคลื่อนย้ายจากโรงเรียนเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างราบรื่นมากขึ้น เราจำเป็นต้องมีโครงการฝึกอบรมขณะทำงาน (on-the-job training) ให้มากขึ้น นอกจากนี้ หลักสูตรการศึกษาและช่องทางในการฝึกอบรมทักษะ จำเป็นที่จะต้องมีความหลากหลาย เพื่อตอบสนองความต้องการ หรือความสามารถที่หลากหลายของนักศึกษา ตลอดจนความต้องการของตลาดด้วย

การให้โอกาสเยาวชนได้แก่ตัวใหม่ – ได้แก่การช่วยเหลือผู้ที่ออกจากตลาดแรงงานให้กลับเข้าไปทำงานใหม่ได้อีกครั้ง ในประเทศไทย ระบบการศึกษานอกโรงเรียนซึ่งมีกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้ดำเนินงาน เป็นโครงการหลักที่เสนอทางเลือกแบบนี้ให้แก่เยาวชน ดังนั้น รัฐจึงควรสำรวจหาวิธีใหม่ ๆ เข้ามาเสริมโครงการนี้

กรอบนโยบายและกฎระเบียบสำหรับการพัฒนาเยาวชนในประเทศไทย

ประสิทธิภาพของรัฐในการส่งเสริมพัฒนาการหรือแก้ไขปัญหาของเยาวชนนั้น ได้รับผลกระทบเป็น อย่างยิ่งจากการเปลี่ยนแปลงนโยบายและหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านเยาวชนหลายต่อหลายครั้ง ประเทศไทยได้ประกาศนโยบายและแผนงานที่เกี่ยวกับการพัฒนาเยาวชนมากมายในช่วงไม่กี่ทศวรรษ ที่ผ่านมา ปัจจุบันนี้ ความรับผิดชอบในการกำหนดนโยบายและการประสานงานด้านเยาวชนอยู่ที่ กระทรวงเพื่อการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ซึ่งจัดตั้งขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ อย่างไรก็ตาม หน่วยงานที่รับผิดชอบบางส่วนยังขาดศักยภาพในการดำเนินการตามนโยบาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการ ประสานงานระหว่างกระทรวงและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาเยาวชน

ประเด็นหลัก ๆ ในการปรับปรุงนโยบายและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนในประเทศไทย ได้แก่ การทำให้นโยบายเยาวชนเป็นนโยบายของภาครัฐ (Policy of the State) หาใช่เป็นเพียงนโยบายของ รัฐบาลใดรัฐบาลหนึ่งเท่านั้น การเสริมสร้างประสิทธิภาพในการประสานนโยบายที่มีผลกระทบต่อ เยาวชนทั้งโดยทางตรงและทางอ้อมระหว่างกระทรวงที่เกี่ยวข้อง การทำให้หน่วยงานต่าง ๆ สามารถ นำนโยบายและแผนว่าด้วยเยาวชนที่มีอยู่ไปปฏิบัติได้จริง และการสร้างกลไกในการรับผิดชอบผล การดำเนินงานด้านเยาวชนที่มากพอ นอกจากนี้แล้ว รัฐควรที่จะพัฒนาเครื่องมือในการวัดผลลัพธ์เชิง ปริมาณและคุณภาพของโครงการที่เกิดจากนโยบายด้านเยาวชน และทำให้กลไกซึ่งเปิดโอกาสให้กลุ่ม เยาวชนและภาคประชาสังคมมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและดำเนินนโยบายที่เกี่ยวข้องกับเยาวชน นั้น กลายเป็นสิ่งซึ่งยั่งยืนและมีกฎระเบียบรองรับ